

slag kunde blive vedtaget i Folketinget og altsaa blive til Lov, vilde jeg ubetinget have foretrukket det. Men, som den sidste ærede Taler, til hvis Udvikling jeg i det hele kan slutte mig, bemærkede, er det jo en Umulighed, saaledes som Sagerne have udviklet sig. Hvad der foreligger her for os, er altsaa kun at tage Stilling til dette Enten—eller: om fjorten Dage at være aldeles uden kirkelig Organisation, saaledes som vi hidtil have haft det gennem Menighedsraad og kirkeligt Udvalg, eller at lade begge disse to Institutioner fortsætte foreløbig i 6 Aar paa den Maade, som nærmere bestemmes i de 15 Medlemmers Forslag. Her er det, jeg mener, at det vil være heldigere for Kirken, at man bevarer den Tilstand, der nu er, end at man kommer tilbage til den Tilstand, man havde, før Menighedsraadsloven blev given. Man har — og vistnok med nogen Ret — talt om, at Menighedsraadsloven, som det nu foreslaas, at den skal lyde, indeholder et Par Bestemmelser, som man har store Betænkeligheder ved at tiltræde. Der er saaledes Bestemmelsen om, at Menighedsraadet selv skal vælge sin Formand. Om det Spørgsmaal kan der siges meget for og meget imod. Det er en Selvfølge, at det er heldigt for den Præst, der er valgt, at føle: jeg sidder paa Formandspladsen, fordi de Medlemmer af Raadet, som jeg skal arbejde sammen med, have Tillid til mig. For den Præst, som er i et saadant Modsetningsforhold til Flertallet af Menighedsraadet, at han ikke kan blive valgt, er det selvfølgelig en mindre behagelig Situation. Men den ubehagelige Situation vil ogsaa findes, om han sad som Formand for en Forsamling, hvor han havde Flertallet imod sig. Det er nærmest en Skønssag, hvad der er det uheldigste. Det er ogsaa blevet sagt om Forandringen i § 16, om, at der ikke skal staa „kan“ men „skal“, at den ogsaa kan fremkalde Betænkelighed. Imidlertid maa man sige, at „skal“ ikke fastslaar andet end, hvad der i det væsentlige er praktiseret, siden Menighedsraadsloven kom. Og hvad er det, der skal ske efter § 16? Det er dette, at Menighedsraadenes Betænkning skal indhentes angaaende Spørgsmaalet om Præsteembeders Genbesættelse efter indtraadt Vakance. Andet bestemmes der ikke, hvis dette Forslag bliver til Lov, end at Betænkningen skal indhentes, ikke paa hvad Maade Regeringen skal tage Hensyn til den Betænkning, der afgives. Den bestaaende Ordning er ikke lovbestemt; den er given af Ministeriet og kan forandres af Ministe-

riet, om der skulde blive Stemning derfor.

Endvidere er det, og her maa jeg sige med Rette, fremhævet, at det ikke er heldigt for Kirken og dens Anliggender, at det kirkelige Udvalg kun kan sammenkaldes, naar Ministeren ønsker at kalde det sammen. Jeg indrømmer, at det kan tænkes, at det kirkelige Udvalg ønskedes samlet netop for at udtale sig mod Ministeren, det *kan* tænkes, men imidlertid tror jeg ikke, at man skulde gaa ud fra som en Forudsætning, at det kirkelige Udvalg ikke under nogen Omstændighed vilde blive sammenkaldt, selv om der er fremkommet Røster i den Retning, tværtimod maa man antage, at alle Parter, som gaa ind paa, at det skal staa i Loven, at det kirkelige Udvalg skal blive bestaaende endnu i 6 Aar, ogsaa gør det ud fra den Forudsætning, at det ogsaa i denne Tid kan sammenkaldes. Jeg kan ikke nægte mig i saa Henseende at gøre opmærksom paa, at der i et Blad, som staaer den nuværende Regering meget nær, i Gaar stod en Artikel om det kirkelige Udvalg, hvori der stod: Er Udvalget først valgt og bekræftet som Institution, vil dets Indkaldelse selvfølgelig ikke kunne hindres. Det turde være et Bevis paa, at den nuværende Regering meget godt tænker sig den Mulighed, at man kunde faa Lyst til at sammenkalde det kirkelige Udvalg, fordi man havde en eller anden Sag, om hvilken man gerne vilde høre Udvalget. I hvert Fald vide vi alle sammen, at den Tilstand kan komme, da man kan ønske en Udtalelse fra det samlede Kirkesamfund om et eller andet Spørgsmaal, der kan have en aldeles afgørende Betydning for hele Kirkens Vel. Jeg tvivler ikke paa, at hvem der end saa sidder som Kirkeminister til den Tid, saa vil han, naar han har det Skøn, at han her netop ønsker at høre en samlet Udtalelse fra Kirken, kalde det kirkelige Udvalg sammen, hvad enten han eller hans Forgænger har udtalt sig paa den ene eller anden Maade under Behandlingen her i Tinget.

Jeg tror, som sagt, at det vil være til større Gavn for Kirken og lettere føre til, at der skabes en fast Forfatning for Kirken, om vi blive i det Spor, som vi begyndte for 6 Aar siden, end om vi nu afbryde det, og de Organer, som Kirken har, borttages. Det er min Motivering af, at jeg agter at stemme for de 15s Forslag.

Konseilspræsidenten (Zahle): Jeg vil kun tage Ordet for at rette en Mis-